

შიქასტა

ვით სნეულსა თანაუგრძნობს
მისივე მსგავსი სნეული,
ისე მკვნესარ შიქასტის ხმას
მგერნით უგრძნობს ჩემი გული.

ახ, მეზურნევ, დაჰკა! დაჰკა!
გამაგონე ეგ სევდის ხმა!
მაგაშია ჩემთა ძველთა
მამაცური ოხვრა, მოთქმა.

გამიხურე ჰანგით გული,
ეგებ დასდნეს მწუხარება
და ჩემთ თვალთა გადმოსთხიონ
ნაღვლიანი მდუღარება!

ვიცი, ცრემლი მამაკაცსა
შეარცხვენს და არ შეშვენის,
მაგრამ მიჯობს, ჩუმად ტანჯვას
ცრემლი ვღვარო, არა მრცხვენის.

ნურვინ ცდილობს, იმ ცრემლებში
ნახოს კერძო სიყვარული!
იქ იქნება საიდუმლო,
გულგამხეთქი დაფარული!

ყოველ წვეთში ტანჯვას ნახავს,
საქართველოს გამომხატველს
და მწარესა ნაკადულში
გრძელ მოთხრობას, გულის დამწველს.

ახ, მეზურნევ, დაჰკა, დაჰკა!
ეგებ დადნეს მწუხარება
და ჩემთ თვალთა გადმოსწურონ
ნაღვლიანი მდუღარება!

1862 წ.